

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

CVIII. Approbatio Cultus ab immemorabili tempore exhibiti B. Nicolao
Albergati S.R.E. Cardinali, & Episcopo Bononiæ ex Ordine Cartusianorum.
6. Octobris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

1744.

tionis, sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque Personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium pramissorum concessis, edictis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & lingulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & inferrentur, presentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad pramissorum effectum hac vice dumtaxat, specialiter, & expresse derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 44. Quia verò difficile foret, Litteras huiusmodi originales ubique ostendi, & publicari, volumus pariter, & decernimus, illarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eandem prorsus fidem tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quæ haberetur ipsi presentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

§. 45. Insuper volumus & expresse mandamus, ut eadem presentes Literæ, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur & intimentur omnibus & lingulis memoratorum Missionariorum, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut, tam suo, quam prædictorum eis respectivè Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, & observare spondeant, actumque sponsonis huiusmodi in scriptis reddant; earum verò exempla prædicta, præter ea, quæ à Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum, ad Episcopos prædictorum Regnorum, legitime publicanda, de mandato pariter nostro, transmittentur, iidem Superiores, aut Procuratores Generales pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu Inferiores in Regnis supradictis degentes, cum archivis præceptis, eandem Literas, & in eis contenta quæcumque plenariè, & integrè, ac verè, realiter, & cum effectu in omnibus, & per omnia similiter exequendi, & observandi.

§. 46. Et nihilominus, quocumque modo eorundem presentium exempla in prædictis Regnis legitime publicata fuerint & promulgata, volumus, ut statim post huiusmodi publicationem, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficiant, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ & notificatæ fuissent.

§. 47. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc nostrarum approbationis, confirmationis, innovationis, declarationum, decretorum, præceptorum, mandati, statuti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentatè præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac

Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo quarto, pridie Idus Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.
VISA DE CURIA.
J. C. Boschi.
J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
Loco † Plumbi.

Public. die 7. Octobris ejusdem Anni.

Approbatio Cultus ab immemorabili tempore exhibitæ B. Nicolao Albergati S. R. E. Cardinali, & Episcopo Bononiæ, ex Ordine Carthusianorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

QUONIAM ita comparatum est, ut ea, quæ aliàs accuratissimè expensa, & concordibus cum virorum pietate, ac sapientia insignium suffragiis à Nobis ipsè sancita ac decreta fuerunt, novis deinceps supremæ Apostolicæ nostræ auctoritatis documentis approbata, & confirmata, universi Christianifideles majori cum fide, constantia, ac veneratione accipere, & debitæ executioni mandare consueverint: Eapropter Decretum, quod nuper super casu excepto à Decretis sel. record. Urbani Papæ VIII. Prædecessoris nostri in Causa B. Nicolai Albergati edidimus, novo Apostolicæ confirmationis nostræ præsidio communitè satagimus. Huiusmodi autem Decretum est tenoris, qui sequitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

§. 1. Singulare Divina providentia consilium esse videtur, quod Nobis reservaverit initium, & progressum, quousque fieri potuit, Causæ B. Nicolai Cardinalis Albergati, qui Anno MCCCCXLIII. decessit: Quo cum Nos & patriam communem, & eundem Cardinalis Titulum Sanctæ Crucis in Hierusalem sortiti sumus; eademque Bononiæ Ecclesia, cujus ipse Episcopus inauguratus est Anno MCCCCXXVII. & ad mortem usque gubernavit, Nobis pariter gubernanda tradita est, & ad hanc usque diem gubernamus.

§. 2. Cum in minoribus Promotorem Fidei ageremus, Canonizationis ejus causam inducere tantatum est. Quod autem tunc perfici minime potuit, id tandem in Congregatione Ruum habita die xx. Julii MDCCXLIV., dilecto filio nostro Card. Pompejo Aldrovandi tunc Prodatorio, nunc Emilia Legato, referente, fuit deliberatum; atque ejusdem causæ introducenda, prout moris est, commisso manu nostra perquam libenter signata prodit.

§. 3. Decretis itaque Urbani VIII. Prædecessoris nostri inbarendo, subijci debebat examini observantia eorundem Decretorum; & cum Nobis compertum esset, in Archiepiscopali Curia Bononiensi Anno MDCLII. auctoritate Ordinaria conditum fuisse Processum, in quo varia documenta, ac testimonia de observantia prædictorum Decretorum asserbantur; atque inde etiam deducebatur, scientia, assensuque Episcoporum Bononiensium publicum cultum fuisse exhibitum B. Nicolao Albergati toto tempore, quod Urbani VIII. Decreta exigunt; præterea Jacobum Boncompagni Cardinalem Archiepisc. Bononiensem Anno MDCCXXV. sententiam de more pronunciasse, qua cultum illum ad formam ipsorum Decretorum exhibitum fuisse comprobabat.

1744.

Dat. die 12. Sept. 1744.

CVIII.

Proccium.

Tenor Decreti editi in causa B. Nicolai.

Introdutio Causæ.

Processus & sententia Ordinarii super casu excepto à Decr. Urb. VIII.

§. 4. Nos

Fides præstanda transumptis.

Tenor præsentium intimentur Superioribus Missionariorum, qui earum executionem promittant, & a Subditis exigant.

Eorundem exempla ad illos transmittantur cum opportunis præceptis.

Ipsæque presentes semel publicatæ omnes afficiant.

Sanctio poenalis.

1744.

Documenta
Sanctitatis
Beati Viri,
Pontificis
iusti, collecta
& vulgata.

§. 4. Nos, ut Sanctitatis fama ejusdem Beati Viri illustrior fieret, & publici ejus cultus fundamenta magis stabiliremur, vitæ illius acta à Jacobo Zeno Episcopi Feltrænsis & Bellunensis, ejus familiari, conscripta, typis iterum publicari præcepimus, & cum Codice Bibliotheca nostra Vaticana conferri. Codex autem ejusmodi bene ornatus, & Cardinalis Petri Barbi, qui deinde Pontifex factus Pauli II. nomen assumpsit, stemmata præferens, cui adhuc Cardinali opus illud inscriptum fuerat, multo pretio, & æstimatione dignus esse videtur, & ad errores aliquot, qui in vetustioribus ejus vitæ editionibus irrepserant, corrigendos apprime aptus. Id vero accuratè perfectus Constantinus Ruggeri Clericus, nosterque familiaris, qui præmemorata vitæ notas addidit. Communicatis deinde illi Marini V., & Eugenii IV. Apostolicis Brevibus, quæ in Archivo nostro peculiari servabantur, in quibus amplissima de Sanctitate Vitæ B. Nicolai Albergati testimonia continentur; tum etiam ei traditis iis, quæ à Nobis alio tempore hac de re collecta fuerant; factisque eidem tum ad nostram domesticam Bibliothecam, tum ad alias hujus Urbis celeberrimas, adeundi potestate, Nos ipsi singulis hebdomadis opus perlegere, & examinare curavimus; præscripto ordine, quem in eo dirigendo ordinandoque haberi voluimus; atque hinc post multos labores ad Jacobi Zeni historiam adjecti sunt prædictorum, aliorumque Romanorum Pontificum testimonia; necnon & Caroli VII. Gallie, & Henrici VI. Britannia Regum, ac plurimorum illustrium Italie auctorum, inter quos recentiori maxime debent S. Antonius, & Æneas Sylvius; tum etiam ex Gallia, Flandria, aliisque Regionibus Scriptorum; quæ omnia in unum volumen ab eodem Constantino Ruggeri collecta, jussuque nostro typis in lucem edita hac ipsi anno prodierunt.

Causa proponitur in
Congregatione
Sac. Rit. ipso
Pontifice referente.

Relationis
summa. De
vita & obitu
B. Nicolai.

§. 5. His omnibus comparatis, cum in Congregatione Rituum ordinaria proponendum esset Dubium de observantia Decretorum Urbani VIII., Cardinali Aldrovando absenti nemo alius Cardinalis fuit à Nobis subrogatus, qui causam illam referret: Sed Kalendis Augusti habitâ coram Nobis eadem Rituum Congregatione, Nos ipsi Cardinalis relatoris vices supplentes, exposuimus primo, Beatum Nicolaum Albergati Bononia illustri genere natum, in Carthusianorum claustra juvenem concessisse; ibique Sanctitatis, ac prudentie fama in variis Carthusianis Domibus Prioris munere functum, Romæ deinde fuisse Ordinis sui Procuratorem Generalem: postea Bononiensis Ecclesie, in unum quævis, & coactum, regimen suscepisse; in quo Ecclesiastica vivendi disciplina, largisque elemosinis, luculentiora dedit Sanctitatis sue argumenta; quibus accessit invictum robur, quo turbulentis illis Ecclesiæ temporibus, jurisdictionis, & auctoritatis Pontificie adversarius fortissimè restitit: à Pontifice Martino V. Cardinalium ordini adscriptum, præceptoque adactum, ut eam dignitatem acciperet, sic in eo gradu se gessisse, ut quemadmodum Religiosus religiose vitæ, Episcopus religiosi Episcopi, ita Cardinalis factus Cardinalis religiosi exemplar, ac norma extiterit; cum in omni vitæ genere, disciplinam regularem, austeritatem, & Carthusiani instituti jejunia constantissimè retinisset: à Sede Apostolica rebus gerendis præpositum, post multos labores, pacem inter Mediolanensem Ducem, Venetos, & Florentinos conciliasse; & post plura in Galliam itinera, nunc Martini V., nunc Eugenii IV. Pontificum jussu, in magno Averbateni conventu, inter Carolum Gallia Regem, & Philippum Burgundie Ducem, præclaram illam pacem, Catholica religioni adeo proficuum, firmasse; cum interea singularis Dei providentia ad ejus preces insignem miraculum edidisset, ut Scriptores nonnulli memorie prodiderunt. Exposuimus quoque sapientem illius gravitatem, cum communi Sanctitatis opinione conjunctam, in aliis Legati Apostolici muneribus, quæ ille tum in Basilea, tum in Ferraria

Conciliis, tum etiam in conventu Principum Germanorum Norimbergensi, præclare sustinuit; præter gravissimum illud Summi Pœnitentiarii, quod apud Pontificem Eugenium IV. gessit: postremo meritis plenum Senis ex hac mortali vita decessisse, communi omnium opinione, ac fama, heroicis virtutibus ornatum; ejusque corpus Florentiam, prout ipse mandaverat, ad Carthusianos fuisse delatum, ubi ad hanc usque diem requiescit: Cum illud Senis Florentiam comitatus fuisset Thomas Sarzanensis, qui deinde Cardinalis, ac paulo post Pontifex factus, Nicolaus V. vocari voluit in memoriam Nicolai Cardinalis Albergati, Viri de se optime meriti: qui post obitum (ut historici, inter quos ipsemet Thomas, narrant) ei apparuit, ac tristem, mœrentemque hac ipsa magistri sui & domini morte, recreavit; & inter cætera, sempiternâ felicitate se potiri affirmans, Summum illi Pontificatum prædixit; quem pariter Æneas Sylvius, Pii Secundi nomine, affectus est: qui ambo fuerant cum eodem Nicolao Albergati obsequio & familiaritate conjuncti. At que uno verbo diligenter exposuimus quidquid magis egregium solidumque de B. Nicolao memoria proditum erat in Pontificiis diplomatibus; gravissimisque Auctoribus, qui in prædicto volumine fideliter accurateque citantur. Transientes inde ad id, quod erat præcipuum, ad qualitatem scilicet, & vetustatem publici cultus, retulimus summa fide, & quidquid cause Postulatores in suis scriptis attulerant, tum etiam illa, quæ Fidei Promotor in suis animadversionibus ex officio opposuerat. Nec fuit à Nobis omissum id, quod ad ejusmodi oppositiones responderi valide poterat: illustratis, & in bono lumine collocatis principiis aliquot, quæ in nostris de Canonizatione Sanctorum Operibus continentur, quibus oppositiones illa nitentur.

§. 6. Mentem autem nostram minime aperuimus; sed sententia aliorum exquisitis, ingenti animi nostri gaudio audivimus, Cardinales omnes congregatos, communi suffragio, & una voce declarantes, Urbani VIII. decretis obtemperatum prorsus fuisse, quorum vi B. Nicolai causa esset multis nominibus excepta; adeoque veterem ac publicum ejus cultum, legitimum & canonicum esse censendum, nullo modo iis, quæ in citatis decretis præscribuntur, adversam. Atque id magis, quod publicus idem cultus tunc cœpit, cum Senis corpus ejusdem Beati Viri in Ecclesia S. Augustini fuit expositum, ubi præter totius populi concursum, qui ejus pedes manusque deosculari certabat, Eugenius IV. Pontifex Maximus, inuitato iis temporibus exemplo, ejus funeri cum tota Curia adesse voluit: testatus id se facere ob ingentem, quam de ejus sanctitate opinionem habebat, per Orbem jam longe lateque perulgatam; imo & durarum librarum lapidem, qui in dissecto ejus corpore repperitus est, devotionis causa apud se habere voluit. Addebant præterea, Cardinalem Gabrielem Paleotti primum Bononia Archiepiscopum, Nicolai nomen in Beatorum, ac Sanctorum Ecclesie sue album retulisse, & Urbanum VIII., ut nonnulli memorant, affirmasse, delendos non esse ab ejus imagine radios, & splendores, quos ipse publico decreto Imaginibus eorum, qui non essent ab Apostolica Sede Canonizationis, aut Beatificationis honore donati, apponi prohibuerat, appositosque deleri jusserat: Postremo Beati Nicolai statum jussu nostro in fronte Basilicæ, Liberianæ inter alias aliorum Sanctorum fuisse positum, cujus Basilicæ ipse fuerat Archiepresbyter.

§. 7. Audivimus hæc omnia singulari animi nostri lætitia, & in omnibus unanimes, prædictorum Cardinalium sententia voce assensum sumus, quam etiam nunc scripto probamus, & confirmamus. Quoniam vero in ejusmodi casibus Fidelium pietas, ut observavimus, præscriptos limites transilire facile solet; cui rei, si Deo placuerit, alio tempore Nos opportune providere cogitamus, in præsens decernimus ea, quæ sequuntur.

1744.

De ejus Sanctitatis fama & cultu eisdem exhibitio.

Congr. Resolutione pro Casu excepto à Decretis Urbani VIII.

Pontifex Resolutionem confirmat, & decernit, ut infra.

1744.

Ob Decreti publicationem Solemnem non celebrari.

Imagines Beati non nisi sub præscripta forma depingi.

Eisdemque extra Ecclesias hic designatas publice Venerationi non exponi.

De rationibus augendi Beatorum Cultum.

Conceditur Officium cum Lectione propriis, & Missa in honorem B. Nicolai.

§ 8 Primo, evulgatio hoc Decreto, nolumus ingentem publicæ letitiæ significationem dari, eo modo, quo in Canonizatione alicujus Beati fieri solet, quod quidem aliis contigisse non ignoramus; sed solum in Ecclesia Metropolitana Bononiæ, in Basilica Liberiana Romæ, & in singulis Carthusiani Ordinis Ecclesiis, post Missam, quam Conventualem dicunt, cantari posse concedimus Te Deum in gratiarum actionem, sine musicorum instrumentorum strepitu, nulloque campanarum sonitu precedente.

§ 9. Secundo, præter titulum Beati, quem de jure possidet, à privatis primo illi attributum, nunc vero à Sancta Sede comprobatum, concedimus ejus imagines pingi, ornarique posse laureolis, radiis, & splendoribus; non autem diademate, juxta Decretum Sacre Congregationis Rituum die 1x. Februarii MDCLVIII. ab Alexandro VII. confirmatum. Volumus autem semper Carthusiani Ordinis habitu vestiri, quo ipse tam Episcopus, quam Cardinalis perpetuo usus est, non solum religionis causa, sed etiam, ut Ecclesiasticam Disciplinam eo tempore maxime vigentem observaret. Capiti vero illius neque pileolum, neque biretum rubrum apponi volumus: cum certum sit, ejusmodi ornamenta Cardinalibus Regularibus fuisse concessa à Prædecessore nostro Gregorio XIV. Anno MDXCI.; bene vero Cardinalis pileum, quo multo prius singulis Cardinalibus uti dedit Innocentius IV., eoque caput ornari, sive is ad pedes deponi poterit.

§ 10. Tertio nolumus ejus imagines in Ecclesiarum, sive Sacellorum privatorum Altaribus collocari, exceptis tamen Ecclesia Metropolitana Bononiensis, Basilica Liberiana Urbis, & singulis Ecclesiis, ac Sacellis Ordinis Carthusiani, tum etiam Ecclesiis illis sive Bononiæ, sive alibi, in quibus, vel super aras, vel extra, ejus imagines in præsens existunt.

§ 11. Postquam innotuit, ac declaratum est, Nos in eo casu versari, quem Urbani VIII. decreta excipiunt, & post ea, quæ nuper exposuimus, & quæ quodammodo ex declaratione casus excepti à Decretis Urbani VIII. sequuntur; Apostolicæ Sedis in more fuit, præterito aliquo tempore, urgentibus gravibus circumstantiis, Officium, & Missam de Communi in honorem Beati concedere; atque deinde interjecto tempore, urgentibus gravioribus circumstantiis, Lectiones proprias, etiam antequam fuerint discussæ & approbata virtutes, juxta exempla à Nobis cumulatim in nostro opere de Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 2. cap. 4. num. 6.; denique post aliquod temporis spatium, Beati nomen in Martyrologium Romanum (quamquam id perit) referre; & quoties magni ponderis causæ adessent, Decretis, & Constitutionibus Apostolicis, si quæ obstant, derogare consuevit, juxta ea, quæ à Nobis relata sunt in eodem Opere nostro de Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 2. cap. 17. n. 14.

§ 12. Nos itaque, ingentibus B. Nicolai Albergati Cardinalis erga hanc S. Sedem, & Catholicam religionem meritis inspectis, tum etiam communi præconio, quo Scriptores ex omni lingua, tribu, & populo, heroicis ejus virtutibus plaudunt, derogantes plenitudine auctoriis nostræ quibuscumque adversantibus, & temporis inutiliter transfacti jacturam compensare volentes, Officium Divinum de Confessore Pontifice cum Lectionibus propriis, per Nos componendis, & Oratione Exaudi quæsumus de eodem Communi, ritu majoris duplicis, recitari concedimus die X. Maii, in quo ad beatam vitam migravit; id vero tantum Clero tam Regulari, quam Seculari, necnon & Monialibus, Civitatis & Diocesis Bononiensis; tum etiam Romæ Clero Basilicæ Liberianæ; pariterque Monachis, & Monialibus Ordinis Carthusiani universis; itaut quicumque ex prædictis præmemorato die Officium illud recitaverit, horas Canonicas, ad quas tenetur, persolvisse censatur. Eadem ratione concedimus, die X. Maii in omnibus præcætitis locis celebrari posse in honorem ejusdem Beati Mis-

sam de Communi Confessoris Pontificis; quam quidem concessionem ad alios quoque Sacerdotes tam Seculares, quam Regulares, qui eo die in Basilica Liberiana, aut in Carthusiani Ordinis Ecclesiis rem Sacram consecrerint, extendi volumus. Concedimus quoque eadem die X. Maii in antedictis Ecclesiis celebrari posse quotannis Beati Cardinalis festum, & ejus Reliquias ad publicam venerationem exponi, non autem in Processionem deferri, juxta ea, quæ Alexander VII. die XXVII. Septembris MDCLIX., & XVII. Aprilis MDCLX. decrevit. Postremo concedimus B. Nicolai nomen Martyrologio Romano inscribi, addito Elogio, quod à Nobis instituetur.

§ 13. Hæc omnia singularibus Beati Cardinalis meritis profecto debentur. At vero præclari quoque Carthusiani Ordinis, quem Nos peculiari studio prosequimur, merita apud Nos pondus habent, ut hæc Apostolica liberalitate concedamus; eoque magis, quod ipse Ordo non tam sollicitus fuit multos Sanctos suos patefacere, quam multos Sanctos facere, ut rectè fuit adnotatum. Accedit quoque spes, in quam maxime adducimur, Deum Opt. Max. ad intercessionem hujus Beati Viri, qui, quando vixit, Cardinalis Pacis nuncupatus est, daturum esse Nobis id, quod tamen enixè toto corde, humiliterque rogamus, & rogaturi sumus, exoptatam scilicet inter Christianos Principes pacem, si bilingue concordiam. Neque vero dissimulare volumus, Nos in hac tota rerum serie spirituale quoddam percepisse gaudium, simillimumque ejus, quod Pius II. Prædecessor noster in Canonizatione S. Catharinæ Senensis crisis sua se percepisse fatetur, quodque in ejus Canonizationis Bulla his verbis expressit: »Et si Nos quidem B. Catharinæ sublimis dotes, nobile ingenium, divinam mentem, sacratissimam voluntatem in omni natione quam lætissime vidissemus, lætiores tamen in Urbe Senensi, quæ nos genuit. Siquidem meritorum ejus longè magis, & magis peculiariter esse participes confidimus, quam si Virgo hæc aut in Africa, aut in Scythia, aut India nata fuisset. Neque enim fieri potest, quin Sanctorum propinquitas aliquid habeat prærogativæ.»

§ 14. Quod si deinde Deo placuerit, ut ab hoc cultu ad nonnullos locos restricto, quem in præsens Sedes Apostolica permittit, ad cultum publicum præceptivum, & generalem, hoc est à Beatificatione hæc acquisissent, ad solemnem Canonizationem transfundendum sit; Postulatoribus causæ palam facimus, heroicarum ejusdem Beati virtutum materiam ad consuetam juris formam esse proponendam: cum expositio earum, quam Nos ipsi in Congregatione Rituum fecimus, suffecerit quidem, ut debito rerum apparatu ad agendum de publico permissivo, & restricto ad quosdam locos cultu procederetur, & ut etiam inoffenso pede fieri posset à Nobis concessio Lectionum propriarum; non autem ut discussioni, & approbationi Virtutum à Sacris Canonibus requisitæ, ut ad solemnem Canonizationem transitus fiat, sufficiens esse poterit; juxta à Nobis deducita in nostro Opere de Canonizatione Sanctorum lib. 1. cap. 32. num. 14. & seqq. Proponenda sunt quoque miracula, secundum ea, quæ Nos die XXIII. Aprilis Anni MDCCXLI., & die XIV. Julii hujus MDCCXLIV. generatim decrevimus. Notum præterea unicuique facimus, nemini licere transgredi in exhibendo cultu limites per præsens Decretum præscriptos: Mandamusque Patriarchæ Hierosolymitano Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, ut hoc ipsum Decretum, unâ cum cæteris ad calcem additis, inter Regesta Sacre Congregationis referat, & conserve. Datum hac die XXV. Septembris MDCCXLIV.

Thomas Patriarcha Hierosolym. S.C.R. Secretarius.

§ 15. Lectiones in Festo B. Nicolai Albergati Episcopi, & Confessoris; Pro secundo Nocturno.

LECTIO IV. Nicolaus Albergatus nobili genere

Bononiæ

1744.

Item anniversaria celebratio Festi, in certis Ecclesiis.

Et descriptio illius nominis in Martyrologio Rom.

Pontificis sentis in hujus Causæ ex mine & definitione.

De probatione virtutum, & miraculorum faciendâ, ut procedi possit ad Canonizationem B. Nicolai.

Lectiones de quibus in Decreto.

Bononia ortus est. Adolescens, dum juri Civili in patria operam daret, Monastica, ac severioris vite præstantia captus, Carthusianorum Institutum amplectitur; in quo brevi adeo profecit, ut Sacerdotio vix initiatus, patrio Cenobio præfectus sit, aliaque subinde Monasteria fere decennio summa cum laude administraverit. Ejus prudentia, & Sanctitatis opinione Clerus Populusque Bononiensis permotus, ultro sibi in Episcopum plenis suffragiis delegit; quem ille honoris gradum diu constanterque recusans, Superiorum suorum jussu invitatus demum suscepit. Nihil tamen de prioris vite cultu, atque observatione remisit; Sed verbo, & exemplo forma gregis effectus, Ecclesiasticam Disciplinam, & Christianos mores ita in Ecclesia sibi commissa restituit, ut alius omnino populus, alius Clerus videretur, & esset.

LECTIO V. Civium suorum ad Martinum V. Orator iterum ac tertio profectus, tantam ab eo Pontifice, qui eximias illius virtutes perspexerat, inivit gratiam, ut conciliande pacis causa inter Anglorum, Francorumque Reges, Legatum in Gallias miserit: Ab ea Legatione reducem S.R.E. Cardinalem sub titulo S. Crucis in Hierusalem creavit; Legavitque mox in Insubriam, ut Mediolanenses, Florentinos, & Venetos discordia laborantes componeret. Post pacem Italia ab eo feliciter restitutam, secunda in Gallias Legatione auctus est, ac vita sancto Martino V., Eugenii IV. jussu in Belgium profectus, Philippum Burgundie Ducem Carolo VII. Francorum Regi in Atrebatensibus Comitibus conciliavit. Ad Germaniam quoque Principes in Norimbergensi conventu Pontificium Legatum egit, deinde Basileensi, tum Ferrariensi interfuit Concilio, ubi Apostolicæ Sedis dignitatem, majestatemque adversus schismaticos egregie tutatus est.

LECTIO VI. In obeundis tam variis, gravissimisque Legationibus incredibilem sibi apud Reges, & Principes venerationem adeptus, in virtutum suarum admirationem rapuit universos. Erat enim vel in summis honoribus simplicissima humilitas, animus non solum firmus, & excelsus, sed candidus etiam, prudens, ac moderatus, effusa in omnes charitas, mansuetudo, atque humanitas, cum ardenti Religionis zelo conjuncta. Carthusiani, quod professus fuerat, Instituti tenax, ejus asperitates ad mortem usque retinuit. Familiam ingenuam aluit, sanctissimeque institutam, ex qua duo Romani Pontifices Nicolaus V., & Pius II. prodire. Tandem cum Eugenium IV. honoris ergo comitaretur, Senis in Heururia renem calculo oppressus, sancto sine quievit. Ejus corpus Florentiam delatum, apud Carthusianos honorifice conditum est. Sanctitatis, & Miraculorum fama post mortem clarum Benedictus XIV. Beatorum ritu coli permisit.

§. 16. Elogium apponendum in Martyrologio 26. Idus Maii Bononiæ. B. Nicolai Alberti Monachi Carthusiani, ejusdem Civitatis Episcopi, & S. R. E. Cardinalis, Sanctitate, & Apostolicis Legationibus clari, cujus Corpus Florentiæ apud Carthusianos conditum est.

§. 17. Præsertum itaque Decretum nostrum, ac præsertas Lectiones, & Elogium, ac in eo Decreto omnia & singula contenta ac præscripta, quo firmius subsistant, ac serventur exactius, atque etiam quatenus opus sit, auctoritate nostra Apostolica tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illisque, & omnibus ac singulis contentis & præscriptis, Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; atque ita ut præmittitur, omnino servari mandamus. Decernentes easdem præsertas literas firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & spectabit in futurum, plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam cau-

farum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut ipsarum præsentium literarum Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur eidem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorum sub Annulo Piscatoris die VI. Octobris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

De Jurisdictione Episcoporum quoad Ecclesias Parochiales Regularium, & Personas curam Animarum Subditorum Sæcularium in eis exercentes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI,

Ad perpetuam rei memoriam.

IRMANDIS, atque asserendis Ecclesiasticæ disciplinae regulis studiosè intenti Prædecessores Nostri Romani Pontifices, consueverunt, peculiaribus rerum aut temporum necessitatibus animadversis, ad generalis providentiæ curam animum adjicere, easque Apostolicas Constitutiones opportunè promulgare, quibus gliscentes morum corruptelas refecarent, & inordinatas humanæ arrogantia præsumptiones reprimerent. Cui rei obtinendæ utilissimum planè experti sunt, vel antiqua Patrum constituta renovare, interpretari, aut declarare, vel competentium Romanæ Curia Tribunalium, sive Congregationum judicaria & responsa colligere, confirmare, aut in aliquibus remittere, eademque prudenter atque aptè conciliare, si quando inter ea non satis convenire videretur. Utque antiquiora omittamus exempla, non alia sanè ratione fel. record. Prædecessor Noster Clemens Papa X. per suam Constitutionem, quæ incipit *Superna*, datam XI. Kal. Junii Anno MDCLXX., inhærendo pluribus resolutionibus Congregationum S. R. E. Cardinalium negociis & consultationibus Episcoporum & Regularium, ac Tridentini Concilii interpretationi Auctoritate Apostolica præpositorum, multa constituit circa debitam à Regularibus erga Episcopos Locorum Ordinarios observantiam, & subjectionem; tam in petenda eorum licentia & benedictione pro Verbi Dei prædicatione in Ecclesiis etiam suorum respectivè Ordinum habenda, quam in approbatione & facultate ab eisdem obtinenda pro administrando Sæcularibus Penitentia Sacramento. Ita pariter se gessit recolendæ memoriæ Prædecessor Noster Innocentius Papa XII., quum, ad normam plurium resolutionum Congregationis Concilii præfata, certas sacrarum Ordinationum regulas, & singulorum Episcoporum jura in proprios Subditos præfinit, lata Constitutione, quæ incipit: *Speculatores*, sub datum pridie Nonas Novembris Anni MDCCXIV.

§. 1. Hanc ipsam rationem Nos ipsi secuti sumus in Apostolicis nostris Literis, quarum initium est: *Sacramentum Penitentia*, Anno MDCCXLI.

Kalendis

Transumptis plena fides adhibeatur.

Dat. die 6. Octob. 1744

CIX.

Pontificum mos, inhærendi Prædecessorum Constitutionibus, & Congregationum Decretis.

Clement. X. exemplum.

Item Innocentii XII.

Id ipsum Pontifex à se pluries servatum memorat.

Elogium de quo in Decreto.

Confirmatio præserti Decreti &c. cum Clausulis, & Derogationibus opportunis.